

Arrest

nr. 145 491 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van descendent van A.A. A, van Belgische nationaliteit en wettelijk samenwonend met de moeder van de verzoekende partij.

Op 13 oktober 2014, met kennisgeving op 3 november 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' werd opgesteld op 03.12.2013, ruim 22 jaar na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In de synthesememorie luidt het eerste middel:

“Eerste middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van het hoorrecht, schending van art. 40ter Vw., schending van art. 10 G.W., schending van art. 27 Wetboek internationaal privaatrecht. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de vier bovenstaande beginselen geschonden zijn doordat :

- de authenticiteit van een document wordt afgewezen zonder enig onderzoek te voeren of de gebruiken na te gaan bij de respectievelijke ambassade.

- Er aan verzoeker geen bijkomende informatie werd gevraagd, zoals een DNA-test, noch werd enige andere uitleg gevraagd aan verzoeker of zijn vader.

In bepaalde zaken wordt, vooraleer een beslissing wordt genomen, een DNA-test gevraagd. Waar ligt het objectief verschil dat dit niet in het dossier van verzoeker is gebeurd nu uit de beslissing blijkt dat alle andere voorwaarden wel zijn voldaan.

- Er geen rekening wordt gehouden met noch duiding wordt geven over de wetgeving/gebruiken van het land van herkomst terwijl er wel in het algemeen naartoe wordt verwezen.

Verzoeker heeft nooit een geboorteakte nodig gehad tot hij naar België wou komen. Reden waarom de registratiedatum december 2013 ligt. Dit is niet uitzonderlijk, wat bevestigd wordt door de verklaring van de Ghanese ambassade in België (stuk 2).

Verweerster toont op geen enkele wijze aan waarom, buiten de registratiedatum die aldus verklaard kan worden, de geboorteakte niet authentiek zou zijn. Welke handtekening, stempel edm. ontbreekt er of is teveel? Gelet op de verklaring van de Ghanese ambassade in België blijkt duidelijk dat de buitenlandse akte wel degelijke voldoet aan het op haar toepasselijk recht en is zij dus conform art. 27 IPR.

Verweerster meent tevens dat de geboorteakte louter op verklaringen is gebaseerd. Waarom zou de procedure in Ghana voor de geboorte registratie minder waard zijn dan de registratie in België bij de burgerlijke stand, louter op basis van een verklaring, of waarom wordt een akte van bekendheid of een beëdigde verklaring (vaak ook jaren later louter op basis van verklaringen) wel aanvaard? De vader is speciaal gereisd naar Ghana om het nodige te doen.(stuk 6)

Er is aldus ook een schending van art. 10 G.W. daar waar de officiële geboorteakte, zogenaamd enkel op basis van verklaringen, niet aanvaard wordt en een beëindigde verklaring in België gedaan, wel.

Verzoeker voegt tevens de authenticering van de geboorteakte door de High court of justice in Ghana toe voor zover als nodig nu deze al deel uitmaakt van het administratief dossier.

Verzoeker legt de geboorteakte van zijn broer voor. Deze geboorteakte is wel aanvaard. (zie stukken 7). De beslissing om geen rekening te houden met de geboorte akte van verzoeker werd genomen door verweerster en niet door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De bestreden beslissing kan enkel voor uw zetel aangevochten worden.

Met name zijn bovenvermelde beginselen geschonden bij de genomen beslissing en heeft verweerster op arbitraire wijze beslist om in dit dossier (in tegenstelling tot sommige andere) geen ander bewijs (zoals een DNA-test) op te vragen.

Verzoeker vraagt niet aan de Raad om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte maar wel dat verweerster onder meer de bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur en hoorrecht en art. 27 WB IPR en de motiveringsplicht heeft geschonden om de redenen hierboven uiteengezet.

Het is onbegrijpelijk dat de geboorteakte van de broer wel zonder problemen werd aanvaard terwijl voor verzoeker niet.

In haar beslissing stelt verweerster dat de akte moet voldoen aan het toepasselijke recht, verwijzend naar art. 27 WB IPR, zijnde het Ghanees recht. Maar verweerster maakt geen verwijzing naar het Ghanees recht maar stelt haar eigen interpretatie in de plaats.

Verzoeker legt sectie 8 en sectie 32 van de "Registration of births and deaths act van 1965" voor. De kwetsieuze geboorteakte voldoet hieraan. In Ghana wordt meestal een geboorteakte pas geregistreerd wanneer een officieel document nodig is zoals in casu.

Er werd niet met alle relevante elementen rekening gehouden waardoor minstens het zorgvuldigheidsbeginsel wel degelijk geschonden is.

Verweerster is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft ze niet correct beoordeeld en is onredelijk tot haar besluit gekomen.

Het middel is gegrond."

recht is en hoe hieraan niet is tegemoetgekomen (zoals in het eerste middel reeds uiteengezet)."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers kritiek louter toegespitst is op de erkenning van de buitenlandse akte, zijnde de geboorteakte. Indien verzoeker het niet eens is met de conclusie dat de geboorteakte niet in België erkend wordt, dient hij deze dient aan te vechten bij de Rechtbank van eerste aanleg. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen bevoegdheid om zich uit te spreken over de erkenning van de buitenlandse akte.

Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing werd door de verwerende partij een onderzoek gedaan in het kader van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Immers de verwerende partij heeft rekening gehouden met het feit dat enerzijds de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd en anderzijds dat het document opgesteld werd op basis van verklaringen. Op grond van die vaststellingen werd gesteld dat niet voldaan werd aan artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Die bevindingen zijn duidelijk te lezen in de bestreden beslissing.

In het arrest nr. 120.818 d.d. 18 maart 2014 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer wat volgt:

"(...) Gelet op het betoog van de verzoekende partij dient erop gewezen te worden dat artikel 27 WIPR in fine bepaalt: "Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)" Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op het feit dat de verwerende partij de geboorteakte niet in aanmerking neemt als een bewijs van bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en de heer W.K. die zij als haar vader aanduidt, wegens de laattijdige registratie van deze akte en omdat het document zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen, waardoor de authenticiteit en de inhoud ervan niet zouden kunnen worden erkend, zodat de bloedband onvoldoende bewezen zou zijn.

Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing onder meer op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoekende partij gericht is tegen het niet erkennen van de geboorteakte.

*Bovendien weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat dergelijke geboorteakte wordt opgesteld op basis van loutere verklaringen zodat op kennelijk redelijke wijze terecht geen bewijswaarde aan dergelijk document in casu kan worden toegekend.(...)” (eigen onderlijning).
In arrest nr. 121.362 d.d. 24 maart 2014 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer wat volgt:*

(...)

*Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, van het hoorrecht, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 10 van de Grondwet en van artikel 27 wetboek internationaal privaatrecht werden niet aangetoond.
Het eerste middel is ongegrond.”*

2.1.3. In zoverre de verzoekende partij de motivering betwist inzake het niet erkennen van de door haar voorgelegde geboorteakte, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“Erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten

§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Gelet op het betoog van de verzoekende partij dient erop gewezen te worden dat artikel 27 van het WIPR in fine bepaalt: *“Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)”* Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op het feit dat de verwerende partij de geboorteakte niet in aanmerking neemt als een bewijs van bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en de heer A.A.A.. die zij als haar vader aanduidt, wegens de laattijdige registratie van deze akte en omdat het document zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen,

waardoor de authenticiteit en de inhoud ervan niet zouden kunnen worden erkend, zodat de bloedband onvoldoende bewezen zou zijn.

Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing onder meer op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoekende partij gericht is tegen het niet erkennen van de geboorteakte.

Bovendien weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat dergelijke geboorteakte wordt opgesteld op basis van loutere verklaringen zodat op kennelijk redelijke wijze terecht geen bewijswaarde aan dergelijk document in casu kan worden toegekend. De uitleg die de verzoekende partij geeft over de redenen van het late karakter van de geboorteakte en over de gebruiken in het herkomstland doen aan het voorgaande geen afbreuk. Evenmin haar vergelijking met de registratie in België bij de ambtenaar van burgerlijke stand.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624), wat in casu het geval is. De motiveringsplicht is niet geschonden. Evenmin wordt de schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangetoond. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich bij het nemen van die beslissing gehouden heeft aan de voorschriften van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en ten overvloede, artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Waar de verzoekende partij meent dat naar andere bewijzen had moeten gevraagd worden alvorens de bestreden beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat het de aanvrager toekomt diens aanvraag te ondersteunen met alle mogelijke bewijsmiddelen. En dat het haar toekomt desgevallend een DNA test te ondergaan. Zij toont geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

In de mate dat zij het hoorrecht geschonden ziet, wijst de Raad erop dat de bepaling die voorziet in een onderhoud met het familielid van de burger van de Unie of in een ander onderzoek, een mogelijkheid inhoudt doch geen verplichting. De verwerende partij wordt op basis van artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 niet verplicht om dit te doen. Het artikel luidt immers als volgt:

"Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

De verzoekende partij toont overigens evenmin aan welk ander gevolg zou kunnen ontstaan indien zij zou zijn gehoord en welke elementen er bestaan die zouden kunnen leiden tot het nemen van de andere beslissing.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op

toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij laat na aan te tonen dat haar verwachtingen rechtmatig zijn.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

In de mate dat zij de schending aanvoert van artikel 10 van de Grondwet wijst de Raad erop dat deze bevoegdheid toekomt aan het Grondwettelijk Hof. Voorts wordt erop gewezen dat enige vergelijking met de broer van de verzoekende partij in casu niet opgaat bij gebreke aan voldoende concrete gegevens.

De aan het verzoekschrift toegevoegde stukken doen aan het voorgaande geen afbreuk. Wat het voorleggen van "sectie 8 en 32 van de Registration of births and death act" van 1965, wijst de Raad nogmaals op de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg aangaande de geldigheid van de geboorteakte. Daargelaten de vaststelling dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel zoals weergegeven in de synthesememorie luidt:

"Tweede middel: Schending van art. 8 EVRM, Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker heeft eindelijk zijn vader kunnen vervoegen en wenst deze band te behouden.

De bestreden beslissing gaat voorbij aan de omstandigheden van de zaak, met name het element van het gezinsleven van verzoeker. Hieromtrent is niets gemotiveerd.

Er is niet aangeduid wat het toepasselijk is.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bloedverwantschap niet bewezen werd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker, die meerderjarig is, dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aanbrengt, zodat hij het bestaan van een gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM niet aannemelijk maakt.

Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt het in casu gaat om een eerste toelating waarbij het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Verzoeker toont niet aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezinsleven elders waardoor er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. De overigens ook in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), meer bepaald in de artikelen 2 en 3 van deze wet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat zij de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond nu zij enkel een laattijdig geregistreerde geboorteakte zou hebben voorgelegd die louter gebaseerd zou zijn op verklaringen zodat zij niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat de bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en haar vader niet afdoende is aangetoond. Deze vaststelling volstaat en uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er geen schending van de motiveringsplicht is aangetoond. Bijgevolg toont de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven met de persoon van wie zij stelt dat het haar vader is, niet aan. Voorts volstaat de vaststelling dat uit het middel niet blijkt dat de verzoekende partij de schending van haar privéleven aanvoert.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN